

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

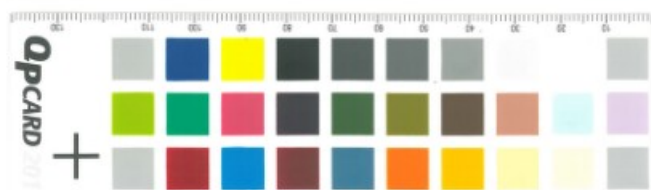
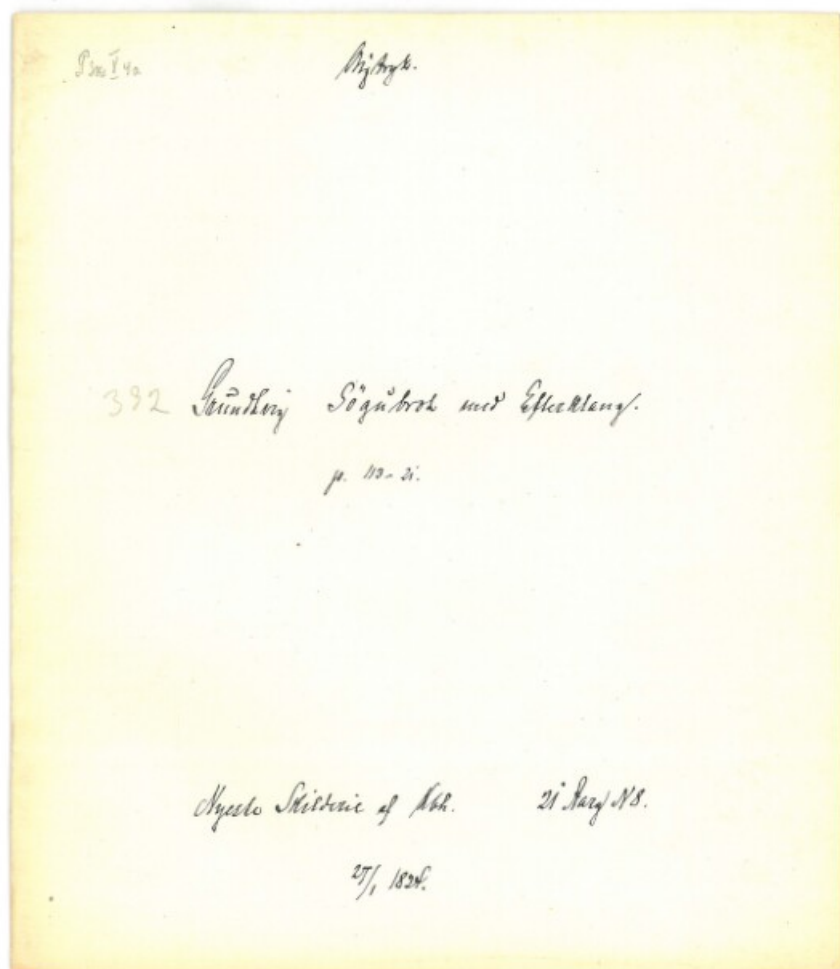
Titel: Søgubrot med Efterklang

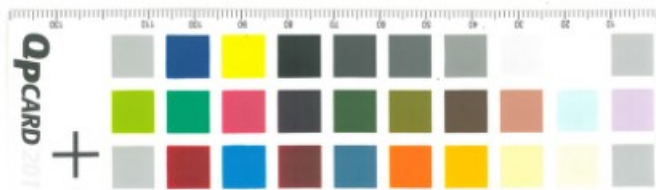
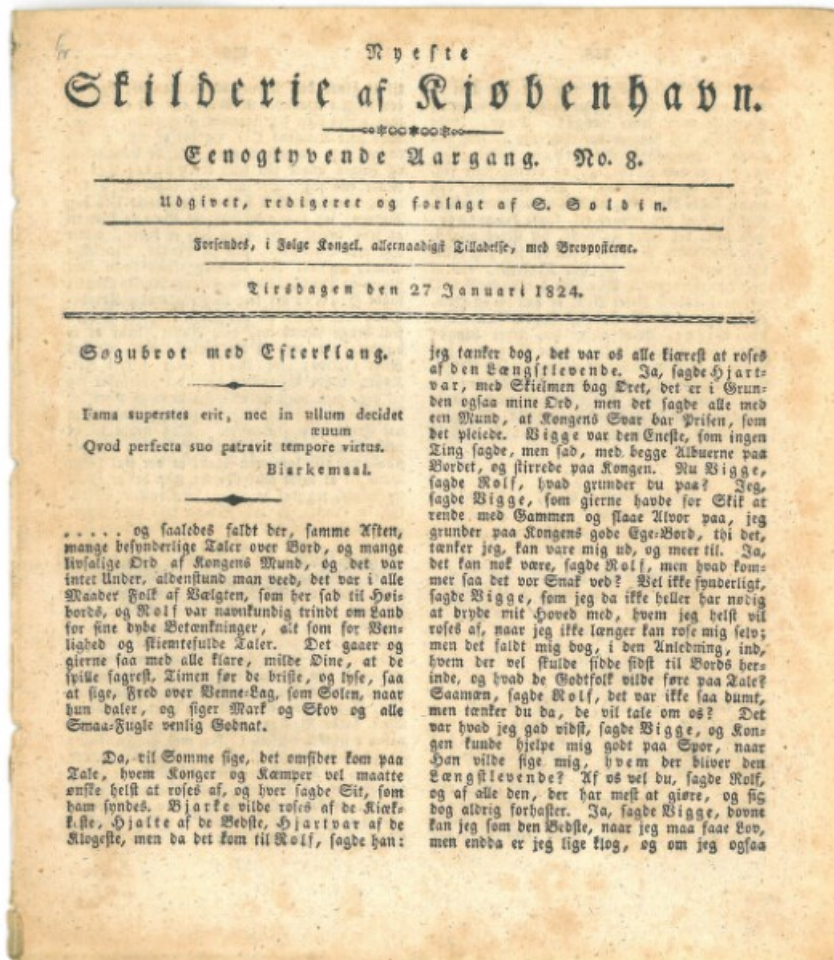
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Søgubrot med Efterklang", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_392-txt-shoot-idm101/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

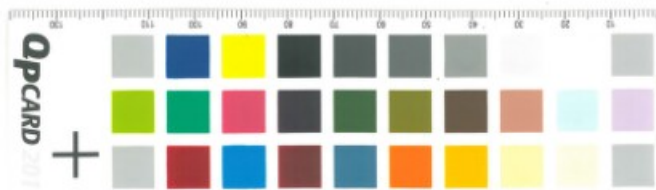
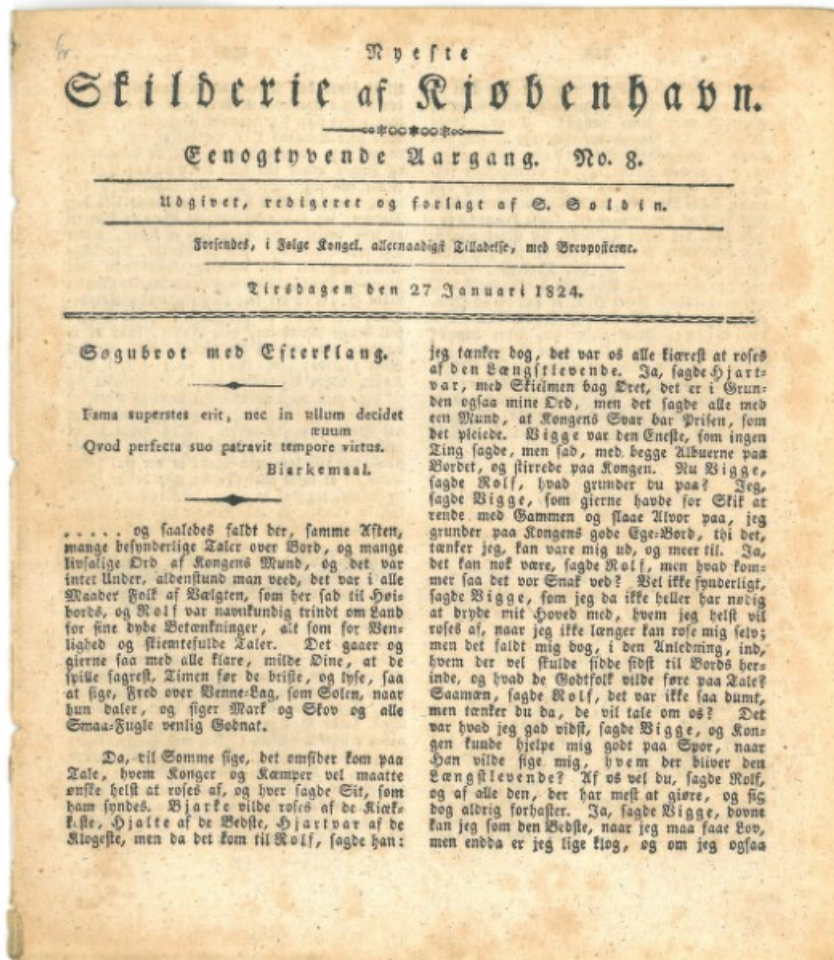
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

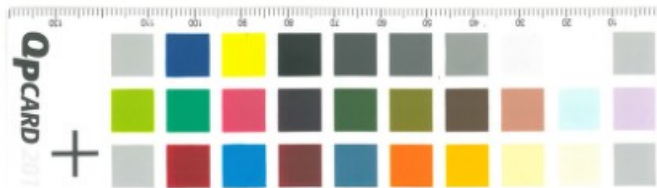
fæst bøde af Anne Got, var det dog kun en
 trød Lykke at rofes sigst af mig; men hvem af
 Guderne men lever længst? Hør, sagde
 Bjarke, thi ham er der Lømmer i, som kan
 holde. Nei, sagde Hjartvar, dertil, siger
 Rolf, er han for halig, og dertil, siger jeg,
 er Løse ham for Høg. Da skulde jeg dog
 mene, sagde Bjarke, at Ærlighed varer længst.
 Det er, som den bruges til, sagde Hjartvar,
 men hvad der snor sig derst, det skides mindst.
 Ja, saa, sagde Bjarke, saa vil jeg dog heller
 mies med at rofes af den Klæfste, end af
 den Langliverende. Siig ikke det, sagde Rolf,
 thi naar Dræbt hifter Wiis, er han om en Hals,
 og saa gaar det Bøte med Heimdal. End
 du, Wigge, hvem mener du, lever længst?
 Det gjør vel Balder, sagde Wigge, han
 floar jo forst op, naar de andre gaar til Sengs.
 Nei, sagde Rolf, han lever not sigst, men han
 dør længst. Det er jo ogsaa sandt, sagde
 Wigge, men hvem lever da længst? Det gjør
 vel Saga, tænker jeg, sagde Rolf, som de
 Samie sang:

Død under Muld
 Synker Wit som Gulb,
 Ridinger frygte!
 Godt Ravn og Rygte
 Aldrig udøer!

Død under Muld
 Synker Wit som Gulb,
 Synker En og Hoer,
 Paa en Enesse nær,
 Kun Efter-Mæle
 Kan Ingen kende,
 Hun aldrig dør!

Her med Kongens Ord, raabde alle med een
 Mund, men dog kunde Hjartvar ei bære sig
 for at smidde i Skjæggel, og da Kong Rolf
 det saae, sagde han: lad os høre, Sooger-Huul!
 hvad har du dog Dret? Det salde mig ind,
 sagde Hjartvar, at hvor godt det skad end
 klinger i alle giæve Kampers Dren, saa kommer
 det dog paa en Prøve an, om det vil holde
 Stik, og da nu Ingen af os lever længe not

til at giæve den Prøve, kunde man vel sige, at
 een Hjul i Haanden er bedre end Xi i Luffen;
 men derfor siger jeg ligesuldt, af Hjertens Grund,
 Her med Kongens Ord, thi det er vist, at saa
 længe man nævner Rolf, skal de berømmes,
 og Ingen under vist ham et længere Efters
 Mæle end jeg. Det gif glad, sagde Bjarke,
 men, Kongens Ord i Ære, og mine ikke dog
 Døren, jeg saae dog helst, at Brage kom til
 at leve længst; thi naar han er borte, bliver
 dog vort Eftermæle, paa en Maade, Kiærlings-
 Snaal, og det kan man dog knap falde godt
 Naal og Rygte. Ja, min kiære Dorste Hjørn!
 sagde Hjalt, der leer du Frugeterne af Kvindes-
 Had, thi nu er du not hange for, at Saga
 skal bruge Mund med dine Hæver, naar de er
 bundet; men sag du dig derfor i Aft, og lys
 Risse i Lide; thi Rolf saer sikkert Det.
 Lyffe, sagde Bjarke, nei, det overlader jeg
 til dig, men varst du ikke saa brav en Karl for
 Resten, skulde jeg snart vise dig, jeg dog endnu
 har Hænder paa Skæftet. Dog neppe til at
 luffe Segas Mund, sagde Hjalt, thi her
 floar det til, som man siger, at der skal lange
 Krime til at luffe alles Mund; men det er ellers
 ligemeget, jeg skal da ogsaa, for Venstabe Skuld,
 lyffe to Gange, og bede Saga lade vort Efters-
 mæle syde sammen, saa det ene kan bøde-paa
 det andet. Det er et Ord, sagde Bjarke,
 og Skam saae den, os stiller ad, naar vi ei
 meer, med Ryg med Ryg, kan selv sørge for at
 holde Stalbroderskabet vedlige; men, som sagt,
 jeg saae dog helst, at Brage kunde blive ved
 at sere Drdet, og hvad siger Kongen dertil?
 Han siger, sagde Rolf, det er vel tungt at
 stille dem ad, som gjerne tilsammen ville være;
 men naar alle Kamper ere bøde, og Drapen ud-
 sjunget, da er Brages Tid forbi, og han maa
 love, Saga lever, ellers fik han intet Eftermæle.
 Men, sagde Wigge, saa lever jo dog Brage
 ogsaa i sit Efters-Mæle! Ja, med Saga, sagde
 Rolf, som vi alle, saamange, kun, naar Dndt
 er borte, og Balder oplaaer, og Jord, eviggeon,
 opblomstrer af Bølgen, end lyffer at mindes.
 Det er en Lyff, sagde Wigge, og det mærke
 alle Rolfs Mand, at naar vi sjunge Bjarke
 Naal, skal Dmfvædet være:

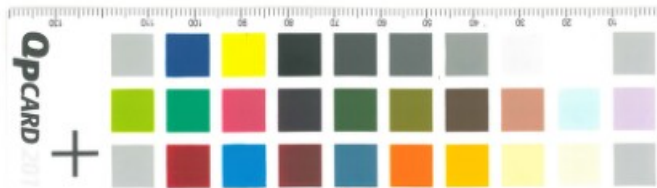
fæst bøde af Anne Got, var det dog kun en
 trød Lykke at rofes sigt af mig; men hvem af
 Guderne men lever længst? Hør, sagde
 Bjarke, thi ham er der Lømmen i, som kan
 holde. Nei, sagde Hjartvar, dertil, siger
 Rolf, er han for halig, og dertil, siger jeg,
 er Løse ham for Høg. Da skulde jeg dog
 mene, sagde Bjarke, at Hellighed varer længst.
 Det er, som den bruges til, sagde Hjartvar,
 men hvad der snor sig der, det skides mindst.
 Ja, saa, sagde Bjarke, saa vil jeg dog heller
 mies med at rofes af den Klaffelse, end af
 den Langliverende. Siig ikke det, sagde Rolf,
 thi naar Dræbt hifter Wiis, er han om en Hals,
 og saa gaar det Bøke med Heimdals. End
 du, Wigge, hvem mener du, lever længst?
 Det gjør vel Balder, sagde Wigge, han
 floar jo forst op, naar de andre gaar til Sengs.
 Nei, sagde Rolf, han lever nok sigt, men han
 dør længst. Det er jo ogsaa sandt, sagde
 Wigge, men hvem lever da længst? Det gjør
 vel Saga, tænker jeg, sagde Rolf, som de
 Samie sang:

Død under Muld
 Synker Wi som Gulb,
 Midinger frygte!
 Godt Ravn og Hvgte
 Aldrig uddeer!

Død under Muld
 Synker Wi som Gulb,
 Synker En og Hoer,
 Paa en Enesse nær,
 Kun Efter-Mæle
 Kan Ingen kende,
 Hun aldrig dør!

Her med Kongens Ord, raabde alle med een
 Mund, men dog kunde Hjartvar ei bare sig
 for at smidde i Sklagget, og da Kong Rolf
 det saae, sagde han: lad os here, Sooger Huul!
 hvad har du dog Dret? Det salde mig ind,
 sagde Hjartvar, at hvor godt det skad end
 klinger i alle giæve Kampers Dren, saa kommer
 det dog paa en Prøve an, om det vil holde
 Etid, og da nu Ingen af os lever lange nok

til at giøre den Prøve, kunde man vel sige, at
 een Hvg i Haanden er bedre end Li i Luffen;
 men derfor siger jeg ligesuldt, af Hjertens Grund,
 Her med Kongens Ord, thi det er vist, at saa
 længe man nævner Rolf, skal de berømmes,
 og Ingen under vist ham et længere Efters
 Mæle end jeg. Det gif glad, sagde Bjarke,
 men, Kongens Ord i Her, og mine ikke dog
 Døren, jeg saae dog helst, at Brage kom til
 at leve længst; thi naar han er borte, bliver
 dog vort Eftersmæle, paa en Maade, Kierling-
 Snaal, og det kan man dog knap kalde godt
 Raad og Hvgte. Ja, min kiære Dorste Hjern!
 sagde Hjarte, der leer du Frugeterne af Kvindes-
 Had, thi nu er du nok hange for, at Saga
 skal bruge Mund med dine Hæver, naar de er
 bundet; men sag du dig derfor i Agt, og lys
 Risse i Lide; thi Rolf saer sikkert Det.
 Lyffe, sagde Bjarke, nei, det overlader jeg
 til dig, men varst du ikke saa brav en Karl for
 Resten, skulde jeg snart vise dig, jeg dog endnu
 har Hænder paa Skafet. Dog neppe til at
 luffe Segas Mund, sagde Hjarte, thi her
 floar det til, som man siger, at der skal lange
 Krime til at luffe alles Mund; men det er ellers
 ligemeget, jeg skal da ogsaa, for Venstabe Skyld,
 lyffe to Gange, og bede Saga lade vort Efters-
 mæle syde sammen, saa det ene kan bøde-paa
 det andet. Det er et Ord, sagde Bjarke,
 og Skam saae den, os stiller ad, naar vi ei
 meer, med Hvg med Hvg, kan selv sørge for at
 holde Stalbroderskabet vedlige; men, som sagt,
 jeg saae dog helst, at Brage kunde blive ved
 at føre Drdet, og hvad siger Kongen dertil?
 Han siger, sagde Rolf, det er vel tungt at
 stille dem ad, som gjerne tilsammen ville være;
 men naar alle Kamper ere bøde, og Drapen ud-
 sjunget, da er Brages Tid forbi, og han maa
 love, Saga lever, ellers fik han intet Eftersmæle.
 Men, sagde Wigge, saa lever jo dog Brage
 ogsaa i sit Eftersmæle! Ja, med Saga, sagde
 Rolf, som vi alle, saamange, tun, naar Dndt
 er borte, og Balder oplaaer, og Jord, eviggrøn,
 opblomstrer af Bølgen, end lyffer at mindes.
 Det er en Lyff, sagde Wigge, og det mærke
 alle Rolfs Mand, at naar vi sjunge Bjarke
 Raal, skal Dmfvædet være:

Fru Efter-Male
 Kan Ingen boale,
 Hun aldrig doer!

Eftjoldung-Kroegens Dreb i Hæd!
 De, saalange Verden staar,
 Mellem Helte-Prisen bære,
 Som i Leire-Kongens Gaard!
 Kamper tidt i Hug de vinde,
 Under Brages Harpe-Slag!
 Tidt oplive deres Minde
 Dane-Kongers Højsels-Dag!

Stand-Værk kun er Noes af Brage,
 Hvor liffig den saa Klang,
 Naar ei Saga vil gjentage
 Omfarts-Rimet af hans Sang!
 Derfor, laan mig, Skalds-Spilder!
 Harpen, du, paa sandtru Viis,
 Slog ved Hakons Grav og Gilder!
 Løse skal den Sagas Priis.

Hav Fru! du som bly dig hæved
 Op af Dybet, første Gang,
 Da kun Harpe-Strange bæved,
 Og da Morgen-Stjerner sang,
 Du, som da, i Morgen-Røden,
 Drak, af Horners Gylden-Skaal,
 Kiibe-Vand, som trodser Døden,
 Nemmed Dvins Havamaal!

Du som blegned uden Brøde,
 Du som blev med Xren graa,
 Du, med hvem de Dvalt-Døde
 Skal forklarede opstaae,
 Du som aldrig Strømmen følger,
 Smiler, naar dig overgaar

Skum af Diebliffets Bølger,
 Som forslover kun dit Haar!

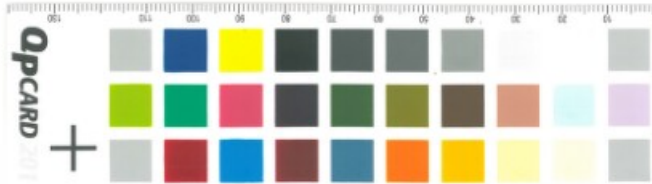
Du som altid Solen følger,
 Og, i Aften-Rødens Skiar,
 Syngende paa gyldne Bølger,
 Maler af dens Hætte-Færd;
 Du som, naar du dybest dukker,
 Hæver dig ved Glæde i Mø Kyst,
 Hvor det jubler, som nu sukker,
 Sukker dybt i Helte-Bryst!

Du som lindrer Stovets Baande,
 Naar det slunder til sin Grav!
 Saga! født, ved Herrens Tande,
 Af det fære Middel-Hav,
 Hvor kun Lante-Snekker seile,
 Hvor hver kraftig Tand paa Jord
 Røde over Mimers-Beile *)
 Maa til Thingd, som Usa-Thor!

Du som vandre skal med Solen,
 Tabenbare skjulte Raad,
 Dømme frit, paa Dronning-Stolen,
 Alle Drotters Færd og Daad,
 Ja, med Klippen til din Tavle,
 Og med Kridt af Mimers Kifint,
 Risse ret, med Hænder travle,
 Om hver Trold end sprang i Flint!

D! hvor boe de milde Vaner,
 Som har kjær din Rune-Stav,

*) Mimer, det angelsachsiske meomor og latinske memor, hukommelig, og saaledes er hele Nordens Mythologie en levende Anskuelse af det Andelige hos Mennesket, og dets Heltekamp, mod det Kiødelige, i Livets Løb.

Fru Efter-Male
 Kan Ingen loale,
 Hun aldrig døer!

Eftjoldung-Kroegens Dreb i Værel
 De, saalange Verden staar,
 Mellem Helte-Prisen bære,
 Som i Leire-Kongens Gaard!
 Kamper tidt i Hug de vinde,
 Under Brages Harpe-Slag!
 Tidt oplive deres Minde
 Dane-Kongers Højsels-Dag!

Stand-Værk kun er Noes af Brage,
 Hvor liffig den saa Klang,
 Naar ei Saga vil gjentage
 Omfarts-Rimet af hans Sang!
 Derfor, laan mig, Skalds-Spilder!
 Harpen, du, paa sandtru Viis,
 Slog ved Hakons Grav og Gilder!
 Løse skal den Sagas Priis.

Hav Fru! du som bly dig hæved
 Op af Dybet, første Gang,
 Da kun Harpe-Strange bæved,
 Og da Morgen-Stjerner sang,
 Du, som da, i Morgen-Roden,
 Drak, af Horners Gylden-Skaal,
 Kiibe-Vand, som trodser Døden,
 Nemmed Dvins Havamaal!

Du som blegned uden Brøde,
 Du som blev med Xren graa,
 Du, med hvem de Dvalt-Døde
 Skal forklarede opstaae,
 Du som aldrig Strømmen følger,
 Smiler, naar dig overgaar

Skum af Diebliffets Bølger,
 Som forslover kun dit Haar!

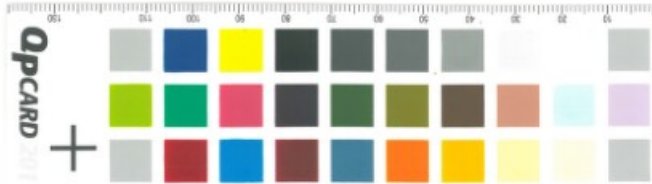
Du som altid Solen følger,
 Og, i Aften-Rodens Skiar,
 Syngende paa gyldne Bølger,
 Maler af dens Herte-Hær;
 Du som, naar du dybest dukker,
 Hæver dig ved Glæde i Mids Kyff,
 Hvor det jubler, som nu sukker,
 Sukker dybt i Helte-Bryst!

Du som lindrer Stovets Baande,
 Naar det slunder til sin Grav!
 Saga! født, ved Herrens Tande,
 Af det fære Midde-Hav,
 Hvor kun Lante-Snekker seile,
 Hvor hver kraftig Tand paa Jord
 Røde over Mimers-Beile *)
 Maa til Thingd, som Usa-Thor!

Du som vandre skal med Solen,
 Tabenbare skjulte Raad,
 Dømme frit, paa Dronning-Stolen,
 Alle Drotters Færd og Daad,
 Ja, med Klippen til din Tavle,
 Og med Kridt af Mimers Klint,
 Risse ret, med Hænder travle,
 Om hver Trold end sprang i Klint!

D! hvor boe de milde Vaner,
 Som har kjær din Rune-Stav,

*) Mimer, det angelsachsiske meomor og latinske memor, hukommelig, og saaledes er hele Nordens Mythologie en levende Anskuelse af det Andelige hos Mennesket, og dets Heltekamp, mod det Kiødelige, i Livets Løb.

Alt med Lyf de samme Swaner
Spænde for din Karm af Nav,
Swanerne, som, alle Dage,
Svømmed under Vgdrasil,
Skal til Aeggaard Karmen drage
Under Sang som Kloffe-Spil!

Alt, ei Paven blot og Tyrken
Dnste for dig lagt paa Baal,
Saa, hvem Sandheds Kof i Dren
Saane vil sit Lunge-Maal,
Afsald maa paa Kofen give,
Som de fleste beife til,
For uddellig at blive,
Sætte Hoved sit paa Spil!

Sikkert dog enseds paa Jorden
Folke-Hjertet for dig slog,
Ja, det slog for dig i Norden,
Moders-Maal du indtog,
Saa, for Lunge du kan miste,
Mangle Hjem i Ater-Soe,
Høst maa Nordens Hjerte driste,
Høst maa alle Daner vee!

Her, hvor du, fra Humbles Dage,
Dandset har paa Lilje blaa,
Hvor til Sky dig løstet Brage,
Saa du blest med Hren graa,
Hvor dig hylted Skjold og Frode,
Kof dig saae i al din Glæde,
Hvor du Drotter fredegode
Kroned med Kærminde-Krands;

Her, hvor Snorro var din Staller,
Her, hvor Soro var din Præst,
Som i Salen af Coraller
Dreued dig en Folke-Fæst,

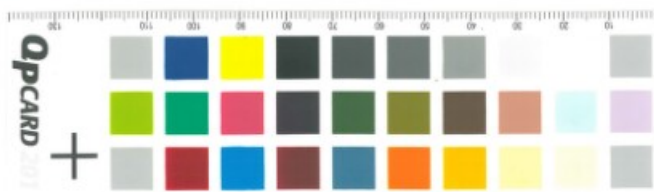
Her, hvor du kan Drotter komme
Deris til et evigt Navn,
Her, paa Nordens Folke-Strømme,
Her har du din Fredrigs-Havn!

Her, som Hav-Fru, du og spaa'de
Altid Danmark Ater-Dag:
Dag paa Ny, af Himlens Naade,
Eneker nye for gamle Brag;
Du i Dybet saae Margrethe:
Perlen Rabt for Dane-Land,
Nøge-Nordiet og udbredte
Du om Hjerde Christian!

Altid vore Konge-Stammer
Efted dig af Hjertens Grund,
Derfor dine Ater-Flammer
Blusse end i Nøge-Lund;
Drotter fra de sidste Dage
Komme skal du glad ihu,
Som, ved dig, vor Skjold og Krage
Mindes levende endnu!

Ja, du mindes det, med Glæde
Over Danmarks gode Naar,
At i dette Ny og Næde
Hyder alt trehundred Aar
Første Fredrigs Konge-Stamme,
Fredegod i Ater-Stad *)
Nærre end din Ater-Flamme,
Lager, mild, fra Mund dig Blad!

*) Det var 1524, den 16de Januar, Kong Frederik den Første holdt sit Indtog i Kjøbenhavn, og samme Aar udkom det første Danske Ny Testamente: den hellige Historie, der paa ingen Throne fandt saa gode Benner, som paa den Kong Fredrik grundede. De staae og falde med hinanden!!

Alt med Lyf de samme Swaner
Spænde for din Karm af Rav,
Swanerne, som, alle Dage,
Svømmed under Vgdrasil,
Skal til Aeggaard Karmen drage
Under Sang som Kloffe-Spil!

Alt, ei Paven blot og Tyrken
Dnste for dig lagt paa Baal,
Saa, hvem Sandheds Kof i Dren
Saane vil sit Lunge-Maal,
Afsald maa paa Kofen give,
Som de fleste beife til,
For uddellig at blive,
Sætte Hoved sit paa Spil!

Sikkert dog enseds paa Jorden
Folke-Hjertet for dig slog,
Ja, det slog for dig i Norden,
Moders-Maal du indtog,
Saa, for Lunge du kan miste,
Mangle Hjem i Ater-Sæ,
Høst maa Nordens Hjerte briste,
Høst maa alle Daner væ!

Her, hvor du, fra Humbles Dage,
Dandset har paa Lilje blaas,
Hvor til Sky dig løstet Brage,
Saa du blest med Hren graa,
Hvor dig hylted Skjold og Krøde,
Kof dig saae i al din Glæde,
Hvor du Drotter fredegode
Kroned med Kærminde-Krands;

Her, hvor Snorro var din Staller,
Her, hvor Saxo var din Præst,
Som i Salen af Coraller
Dreued dig en Folke-Fæst,

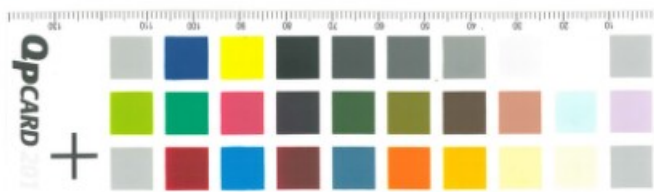
Her, hvor du kan Drotter komme
Deris til et evigt Raan,
Her, paa Nordens Folke-Strømme,
Her har du din Fredrigs-Havn!

Her, som Hav-Fru, du og spæde
Altid Danmark Ater-Dag:
Dag paa Ny, af Himlens Naade,
Eneffer nye for gamle Brag;
Du i Dybet saae Margrethe:
Perlen Raft for Dane-Land,
Næge-Narriet og udbredte
Du om Hjerde Christian!

Altid vore Konge-Stammer
Efted dig af Hjertens Grund,
Derfor dine Ater-Flammer
Blusse end i Nøge-Lund;
Drotter fra de sidste Dage
Komme skal du glad ihu,
Som, ved dig, vor Skjold og Krage
Minde's levende endnu!

Ja, du minde's det, med Glæde
Over Danmarks gode Kaar,
At i dette Ny og Næde
Hyder alt trehundred Aar
Første Fredrigs Konge-Stamme,
Fredgød i Aet-Stad *)
Nærre end din Ater-Flamme,
Lager, mild, fra Mund dig Blad!

*) Det var 1524, den 16de Januar, Kong Frederik den Første holdt sit Indtog i Kjøbenhavn, og samme Aar udkom det første Danske Ny Testamente: den hellige Historie, der paa ingen Throne fandt saa gode Benner, som paa den Kong Fredrik grundede. De saae og saide med hinanden!!

Saa, den Herre-Stamme vidste,
Som Rolf & rage, det er det st,
Ket at rofes paa det Sidste,
Paa den store Tubel-Best;
Derfor valgte den at knale
Dybt i Sagas Helligdom,
Og med Sandheds Ester-Mase
Første Fredrik til os kom!

Lange leve Han, som fylder
Stammens Telling-Tubelaar,
Indtil Aften-Sol forgylder
Krone-Skjoldet i Hans Gaard!
Leve Frederik den Sjette,
Sagafar, til Dane-Gavn!
Ingen Alder skal udlette
Minde-Runen ved Hans Navn.

Haardt I leve, gamle Daner!
I den lange Vinter-Nat,
Dramme Knap om Sagas Svaner,
Dog I vaagne skal nu brødt;
Hoit skal Morgen-Hanen gale
Kysse Bingerne med Gny,
Naar, i hellig Morgen-Svale,
Solen sprenger sorten Sky!

Da skal Saga atter sinde
Af den gamle Slægt et Kuld,
Gisbende ved Fædres Minde,
Havende sig over Muld!
Saa, det Kuld af ægte Daner,
Ammet op ved Volge-Barn,
Rudur-Søens samme Svaner
Spænde skal for Sagas Karm!

N. F. S. Grundtvig.

M i s c e l l e r.

Pobelen blandt Nationerne og Pobelen blandt de Skrivende, sagde engang Hr. M., maa altid, ligesom disse Dyr i Menagerier, have noget at gnave paa, snart Adelen, snart Geistligheden, snart Regjerings- og snart Religions-systemer, snart den ene og snart den anden Klasse af Selskabet. Uden dette Gnaverie kunne de ikke leve. Er Krigen derfor ikke godt for ander, saa er den dog godt til, at fæste Pobelhermen Gnavekof, om ei ved andet, saa ved det Nationalhad, som opvækkes derved. Men alting har sin Tid, og hvo, som viligen kan være Vidne til alle saadanne Dptoge, vil ogsaa erfare, at alt saadant Gnaverie ophører, naar den begynder Gjenstand begynder at blive fornaven.

Man har i vore Alder Bysejers, Frugthandlers, Spekhofers-Corporationer. Oprindelsen til Corporationer maa søges hos Romerne, især blandt de Haandværksfolk, der havde med Bygning at gjøre. Der forekommer hos dem Tignarii, Tømmermænd — Structores, Murere — Lapidarii, Steenbydere — Quadestarii, Steenbyggere — Marmorarii, Marmorarbejdere, som alle vare forenede i Corporationer. — Fra disse Corporationer nedstamme uden Tvivl Bygningsbroderskaberne i Middelalderen. De bestode af Mestere i hver Kunst, der er nødvendig til Bygningens Opførelse. Disse Mestere forenede sig, efter een Lov, efter lige Grundsatninger, og de paatog sig ikke allene Forfølgelsen af det Hele, men desuden ogsaa de enkelte Deles Udarbejdelse. Broderskaberne ophørte med Begyndelsen af det ottende Aarhundrede. Dem var det, som man spidte Opførelsen af de store

